

58. ročník krajské soutěžní
přehlídky amatérských divadel
TŘEŠŤSKÉ DIVADELNÍ JARO

17. 3. 2019 | cena 5 Kč

OKO 3

Dnes hrajeme:
O malé hastrmance

Dnes hrajeme:
**Na tohle teď není
ta pravá chvíle**

Dnes hrajeme:
Velice hojný Fénix

Včerejší představení:
Ve škole je bomba

Včerejší představení:
Švestka

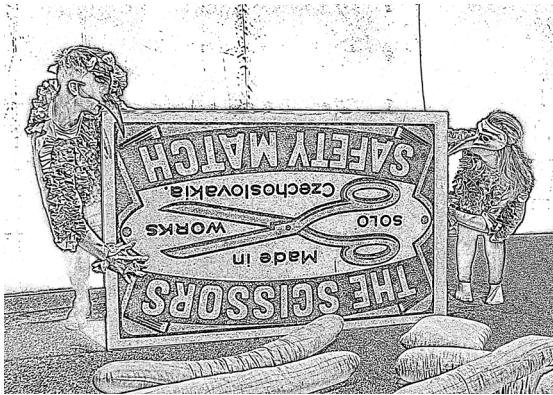

Divadelní okénko:

Život pumpalíka

Pumpalíci se líhnou po třech dnech z vajec, která do prašných koutů klade samec. Ihned po vylíhnutí vidí a jsou schopni chodit. Kdy dospívají není možné určit, protože se stále chovají jako děti. Pohlaví Pumpalíka lze rozlišit podle barvy obličeje a sosáku. Samice má barvu bílou a samec černou. Pumpalíci žijí v páru. Po smrti partnera Pumpalík truchlí a zůstává sám. Nového partnera si již nehledá. Pumpalíci se rozšiřují po divadlech především díky divadelním přehlídkám a festivalům.

Pumpalíci zkoumající divadelní kulisy.

Z domovských scén jsou obvykle převáženi spící v polstrovaných kusech kulis či krabicích s látkami. A naopak z míst konání přehlídek jsou odváženi při překotném balení scény, kdy bývají přivřeni do kufrů nebo zamotáni do kostýmů. Jde tak vždy o nedobrovolnou migraci.

Výňatek z knihy O Pumpalících napsal a ilustroval P. P.

OKEM poroty:

Ve škole je bomba

DS VOFUK / Marie Janíčková

Ve škole je bomba aneb Alfa a omega výběru

Komedii z pera autorky Marie Janíčkové na letošní ročník Třeštského divadelního jara přivezl divadelní soubor VOFUK Štěpánov nad Svratkou. Soubor s dlouholetou tradicí, početnou hereckou základnou a velkým elánem.

Děj se odehrává na půdě střední školy, kterou se z titulu své funkce snaží řídit úzkostlivý a neschopný ředitel, ale ve skutečnosti jí šéfuje uklízečka a zároveň kartářka Justýna se svým manželem, školníkem Valentýnem. Značně demotivovaný pedagogický sbor, převážně zasloužilých učitelek, je na pokraji zhroucení nebo rovnou na pilulkách. Učitelka Houbová je milenkou mecenáše školy Oligarchova, který sponzoruje školu pod podmínkou, že jeho nepovedený syn Andrej, bude mít na škole řádné zaměstnání. Andrej učí informatiku, ale práci bere spíše virtuálně, odbývá ji, živí se jako hacker a mimo jiné zneužije studentky k focení aktů, které pak prodává na internetu. Ředitel, který se chce vyvarovat skandálu,

zvolí netradiční postup. V převleku za septimánku se infiltruje do třídy. Zlom nastává, když do školy nastoupí nová učitelka, zlatokopka Mia. Mecenáš Oligarchov, jeho syn Andrej i nadporučík Houba se pro Miu stanou snadným terčem.

Samotný scénář komedie nabízí poměrně zvláštní rozptyl různých typů humoru. Od léty prověřeného „řevu septimy“ až po placaté fórky

„alá Kameňák“. Z hlediska vkusu poměrně laciná, zcela nekompatibilní nabídka. Marketingově, ale určitě tah směrem k odlehčené poptávce budoucích diváků a zcela jistě výzva pro případnou režii. Ve světle těchto skutečností je tento scénář učebnicovým příkladem toho, že základem, na kterém vše stojí a padá, je dobrý výběr textu. Pokud tedy připustíme, že ano, tomuto textu dáme šanci na život, je nezbytné využít všech dostupných divadelních prostředků, které jsou k dispozici, a to beze zbytku. Nejblíže má předloha k poměrně obtížnému žánru komedie konverzační. Pokud má fungovat, musí splnit mnoho předpokladů. Promyšlené zorganizování jevištního prostoru, dokonalé používání jevištní mluvy, načasování, vypointování všech situací, používání čitelných znaků atd.

Jakkoliv výše popsany děj komedie může působit smysluplně, na jevišti se odehrával nesouvislý sled scének a fórků. Mnoho nahodilých příhodů, většinou na totožná stanoviště v prostoru, a odchodů herců kamsi, rytmus představení neudávalo, nenaznačilo ani nezachránilo. Na hranici akceptovatelného, nebo minimálně k diskusi, je i přítomnost přemíry vulgarit. Na jeviště i k životu zcela jistě patří, ale měly by být užity pouze na místech, kam skutečně patří. Nikoliv jen prostě proto, že divák se zasměje.

Co na to diváci

- Představení s tolika herci muselo být náročné na naučení a sehrání se.
- Bohužel někteří herci nebyli slyšet.
- Nejlepší byla uklízečka, ta neměla chybu.
- Spousta po sobě jdoucích scének, které byly pouze povrchní, nešly do hloubky. Hodně hluchých míst.
- Nepochopila jsem přestávku, když se po ní na scéně nic nezměnilo.

Jednotlivé herecké výkony a tedy i postavy jsou v tomto případě opět v područí zvolené předlohy. Popisné, povrchní, bez vývoje, motivace, gradace, bez náznaku fungujícího spoleherectví.

Zcela nepochopitelná se jevila i přestávka, která neposunula ani nezměnila jak nastavení scény, tak atmosféru.

Co, ale rozhodně nelze souboru upřít je upřímná snaha, radost z pobytu na jevišti a hodně elánu a energie. Přeji celému souboru do budoucna šťastnější ruku při výběru hry a hodně společných a opravdových divadelních zážitků.

Alena Veliká

Švestka

DS Zvonokaplička, Prosenická Lhota / Ladislav Smoljak a Zdeněk Svěrák

Parta mužů z Prosenické Lhoty zjistila, že, co se humoru na divadle týká, mají všichni stejný vkus a chovají obdiv k Divadlu Jára Cimrmana. Pak už zbývalo udělat malý krůček a rozhodnout se, že mistrům složí hold vyrobením kopie. Nyní přijeli proseničtí do Třeště s již v pořadí třetí nastudovanou cimrmanovskou hrou, Švestkou.

Představení je věrnou kopií originálu.

Aby předvedení takové divadelní kopie

bylo potěšujícím divadelním zážitkem, musí ti, kteří ji dělají, mít předpoklady pro jevištní existenci: musí ovládat schopnost mluvit zřetelně a nahlas, ale také srozumitelně, i když mluví potichu. Musí mít schopnost pamatovat si potřebný, autory předlohy narežirovaný pohyb, musí umět napodobit gesta i slovní jednání. Tedy musí zvládnout základní požadavky na divadelní řemeslo, které se ale zároveň s nastudováním kopie učí. To vše členové Zvonokapličky prokázali.

I když při nejlepší snaze nelze dosáhnout na divadle při kopírování absolutní shody s originálem, neboť divadlo je živý organismu a ne věc, kterou lze napodobit k nerozeznání, Švestka v podání Zvonokapličky neurazí a neotraví. Snad je to způsobeno samotným faktem, že humor Svěráka a Smoljaka oslovuje určitou část populace, která rozumí oduševnělému vtipu a má vkus. Už jen to je jistým splněným kvalitativním požadavkem.

Na semináři s porotou po představení se však hovořilo i o chvíli, která někdy v budoucnu zcela jistě nastane: buďto Zvonokaplička nastuduje celý cimrmanovský repertoár a odehraje všechny hry, nebo se jednou rozhodne, že už bylo Smoljaka a Svěráka dost, ale pak bude stát na rozcestí a rozhodovat se, co dál. Nechat divadla?

Nebo zúročit všechno to zvládnuté divadelní řemeslo, osobnostní předpoklady všech členů party a nastudovat buď vlastní, nebo jinou, ale dobrou hru? Po zhlédnutí Švestky v podání prosenických ochotníků lze jen vyslovit přání, aby se dál zabývali divadlem, neboť prokázali, že na to mají. Je přece jen o stupeň výše tvořit, než jen napodobovat.

Ladislav Vrchovský

Co na to diváci

- Pěkně jste to zahráli a zazpívali, já to tam všechno viděl. Byl jsem 43 let u drah a vy jste mě vrátili do mých služebních let.
- Včera jsem šla do divadla natěšená a odešla jsem rozpačitá. Dnes to bylo naopak a odcházím spokojená.
- Nemělo to chybu. Děkuji.

Švestkový koláč

Dobrý osvědčený recept, i když dávno upečený, podávaný nejen proto, že konzumentům prostě chutná, bráný s odvahou a odpovědností.

Recept: Smoljak, Svěrák

Ingredience: 7 ks více či méně, méně či více herecky vyspělých a vybavených jedinců.

Postup: Neodchýleno příliš od původní receptury, místy přidáno něco málo modernějších přísad. Budiž, pokrok nezastavíš. Snad jen více bazírovat na pregnantnější výslovnosti ingrediencí.

Doba pečení: Úměrná dění na jevišti.

Sladká drobenka: Zpěv (ať už záměrně, či náhodou kolidující s veškerými možnostmi notové osnovy).

Výsledek: Konzumentům chutnalo.

(Alena Veliká)

OKO zaostřuje na:

Divadelní soubor Jana Lišky při TJ Sokol Třešť

Soubor má své kořeny již v roce 1923, kdy místní ochotničtí divadelníci založili Ochotnickou jednotu. Od té doby divadelní soubor pracoval pod různými subjekty a názvy až do roku 2007, kdy došlo k rozdělení souboru na dva různé soubory. Stávající, dlouholetá vedoucí souboru Anna Fencíková se rozhodla svůj nový soubor pojmenovat po učitelce, autorce divadelních her

a také starostovi Sokolské jednoty Janu Liškově. V roce 2016 se soubor po 55 letech vrátil zpět na divadelní prkna nově zrekonstruovaného Sokolského domu (odkud v roce 1960 přešla divadelní, ale i většinová kulturní činnost ve městě do tehdy nově otevřeného kulturního domu), a získal tak přídomek při TJ Sokol Třešť.

DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť má kromě party dospělých nazývaných TŘEŠTIDLA i soubor mladých, který velmi úspěšně pracuje pod názvem LIŠÁCI. Na různých divadelních přehlídkách krajské úrovně získává soubor nejen čestná uznání, ale i ceny za herecké a pěvecké výkony, za scénu apod. Nejvíce si v současnosti členové DS Jana Lišky váží úspěšné účasti na národní přehlídce sokolských divadel v Lázních Toušeň v roce 2017.

Sledujte aktuality na www.trestskedivadelnijaro.cz

 OKO představuje hru:

O malé hastrmance

DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť / autor: Jiří Teper
pohádka / 60 minut bez přestávky

Pohádka je rozmarnou a rozezpívanou variací na příběhy malých mořských víl a rusalek. Také malá hastrmanka, přes varování starého hastrmana, zahoří nejprve zvědavostí po lidském světě a poté se zakouká do prvního člověka, kterého u rybníka potká – prince z nedalekého zámku. Ten je však, jak se zdá, předurčen stát se manželem vdavekchtivé princezny, která je mu všude v patách. Aby byla malá hastrmanka princezně nápadnici rovnocennou soupeřkou, musí podstoupit kosmetické kejkle staré čarodějnice a posléze i hejkalův hlasový kurs. Bude to stačit k získání princovy lásky? Závěr hry dává každopádně zapomenout na tragické konce hastrmančiných literárních i divadelních předchůdkyň.

 OKO zaostřuje na:

Divadelní soubor Kulturního spolku Čestice

Divadelní soubor vznikl v roce 1994 a rok nato uvedl svoji první hru. Nejdříve hrál hry místního autora Josefa Křešničky, který byl také zakladatelem kulturního spolku a je znám jako spisovatel a básník, jenž psal také loutkové hry pro loutkový soubor Radost Strakonice. Po jeho úmrtí se soubor zaměřil na komedie, pohádkové komedie a v poslední době konverzační komedie. Hra Na tohle teď není ta pravá chvíle je v pořadí patnáctou hrou, kterou soubor uvádí. V současném souboru jsou dva členové, kteří se účastnili již první hry v roce 1995 (Jan Záborský, Jana Vlažná). V souboru se vystřídalo během 16 let přes 30 účinkujících. V současné době vybírá soubor hry s menším počtem účinkujících a nenáročnými kulisami. Režie je vždy kolektivní, i když soubor vnímá, že je to trochu handicap.

 OKO představuje hru:

Na tohle teď není ta pravá chvíle

Divadelní soubor Kulturního spolku Čestice / autor: Jean-Claude Islert
komedie / 100 minut s přestávkou

Frederik je úspěšný muž. Má krásnou ženu, dobré postavení, prosperující firmu. Jednoho dne ale srazí autem bezdomovce a vůbec netuší, jak se tato událost vepíše do jeho života. Ve Frederikově životě totiž nic není takové, jak se zdá. Miluje svou ženu? Nebo ji podvádí? Daří se jeho firmě? Anebo naopak? A co teprve, když se během jediné noci všechny pochybnosti potkají na jednom místě, v jednom bytě... Ne, na nic z toho teď očividně není ta pravá chvíle! Nebo ano?

 OKO zaostřuje na:

Divadelní soubor Vojan, Libice nad Cidlinou

Od roku 1883 patřilo do společenského života Libice nad Cidlinou i ochotnické divadlo. Koncem padesátých let 20. století se divadlo z obce zcela vytratilo. K obnovení této aktivity došlo opět na podzim roku 1968, kdy vznikl současný divadelní spolek Vojan. Hranice svého působení brzy rozšířil z regionu na celou republiku, a dokonce i za hranice ČR. K úspěchům Vojanu patří opakovaná účast na významných

divadelních přehlídkách a festivalech, např. ve Vysokém nad Jizerou, Třebíči, Rakovníku, Znojmě, Miletíně a Hronově. Nelze zapomenout na divadelní zájezdy ke krajanům v Chorvatsku, ve Vídni a na účast na mezinárodním festivalu v belgickém Marche en Famenne. Mezi nejúspěšnější inscenace minulosti lze zařadit např. Kat a blázen, Bumerang, Pygmalion, Blázinec v prvním poschodí, Dva muži v šachu, Oskar, Lakomec, Prázdniny snů, Jak rozesmát princeznu, Měla babka čtyři jabka. V současné době má na repertoáru pět inscenací.

OKO představuje hru:

Velice hojný Fénix

DS Vojan, Libice nad Cidlinou / autor: Christopher Fry

komedie / 65 minut bez přestávky

Pokud je láska mezi dvěma lidmi opravdová, pak může nastat situace, že po odchodu jednoho z nich, ten druhý zachovává věrnost a hovoří se o lásce až za hrob. Pokud ovšem nastane situace, že ten, který zůstal, chce zemřít, aby svou trvalou lásku dokázal, jde o život. A pak existuje pouze jediná síla, která může tuto situaci změnit. Láska. Myslíte si, že to není možné? Tak shlédněte hříčku a uvidíte, zda nezměníte názor. Ale pozor. Tohle se mohlo odehrát kdysi dávno ve starém Řecku. Kdo ví, jak by to dopadlo dnes.

Na co se můžete těšit zítra?

18. 3. v 9.30 hod. **Co takhle svatba, princí?**
hraje Pěvecký sbor ZUŠ Třešť

18. 3. v 18.30 hod. **Naši vaši furianti**
hraje Ořechovské divadlo, o. s., Ořechov u Brna

**Třešťské
Divadelní
Jaro**

Partneři festivalu:

Mediální partneři:

JIHLAVSKÉ LISTY

Vydalo: Město Třešť v nákladu 150 ks / Redakce OKA: TIC Třešť / Foto: Martin Čáp, archiv souborů
Sazba, grafika: Zdeněk Hajn